

Sygn. akt IV CSK 335/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. Z.
przeciwko Gminie Miasto L. oraz Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
i Prezydentowi Miasta L.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody [...]
i Prezydenta Miasta L.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody [...] na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa - Wojewoda [...] zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, zarzucając w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2012 r., wydanego w sprawie o odszkodowanie, naruszenie art. 123 § 1 pkt 1 oraz art. 442 § 1 k.c., wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, twierdząc, że „Sąd Apelacyjny naruszył (...) podstawy kasacyjne w sposób oczywisty i rażący”.

W odpowiedzi na skargę powód T. Z. wniósł o odrzucenie skargi ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wprawdzie powołał się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jednak nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając twierdzenie o wystąpieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., pozwany uczynił to w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw

skargi, pomijając aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej zasadności skargi, która jest kategorią zasadniczo różną od zwykłej zasadności skargi. Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, oparł się na własnej ocenie, nie wskazując, jakie okoliczności miałyby za tym przemawiać.

Jeśli chodzi o kwestię przedstawioną na uzasadnienie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi, a dotyczącą wadliwego - zdaniem skarżącego - ustalenia przez Sąd drugiej instancji początku biegu dziesięcioletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 442 § 1 zd. drugie k.c., skarżący ograniczył do powtórzenia w skróconej formie części zarzutów skargi, co oznaczałoby konieczność przeprowadzenia szerszej analizy sprawy pod tym kątem, która na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalna i stałaby w sprzeczności z istotą powołanej przesłanki. Ponadto nie można mówić o oczywistej wadliwości oceny Sądu odwoławczego co do początku biegu tego terminu w sytuacji, gdy ocena ta znajduje oparcie w stanowisku Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 12 sierpnia 2009 r. (IV CSK 187/09, niepubl.).

Jeśli natomiast chodzi o kwestię drugą, dotyczącą błędnego - zdaniem pozwanego - uznania przez Sąd, że w sprawie doszło do przerwania biegu trzyletniego terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 442 § 1 zd. pierwsze k.c., trzeba stwierdzić, iż Sąd, analizując, czy roszczenie powoda uległo przedawnieniu, biorąc pod uwagę taką ewentualną możliwość, ocenił je pod kątem art. 5 k.c. i uznał, że pozwany nie mógłby się na nie skutecznie powołać, a to w skardze nie było kwestionowane i przepis ten nie został objęty jej podstawą. Należy dodać, że gdyby uznać, iż powód spóźnił się z wytoczeniem powództwa, przekroczenie tego terminu - wbrew twierdzeniu skarżącego - byłoby nieznaczne.

Wobec niewykazania przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

jw